

Rom 14, 18

18: For den som tjener Kristus i disse ting, er velbehagelig for Gud og holder prøve for mennesker.

Den som tjener Kristus i disse ting. Å tjene Kristus "i disse ting", vil altså si: i rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd. Og det betyr at den rettferdigheten, freden og gleden som er nevnt her, skal være vårt åndelige eksistensgrunnlag. Den mat og den ånd vi lever av og i, når vi utfører vår tjeneste for Kristus. Vår ånd skal leve i disse sannhetene. Skal leve og røre seg i Kristi rettferdighet, i freden og gleden i Den Hellige Ånd. Så all vår tjeneste ganske enkelt strømmer ut fra denne kilden. Som kontrast til dem som bare lever på "den gamle linjen", regler, ytre gjerninger osv. Selv midt inne blant de kristne finnes dem som bare lever og virker på regler og gjerninger. Ikke på Kristi rettferdighet og den fred og gleden som fødes av dette. Alle deres tanker og ord handler bare om "utfordringer", aksjoner og fysisk innsats. Derfor har disse også en tendens til å dømme og forakte andre som ikke er like "aktive" som dem. Og det er akkurat denne dømmingen og forakten Paulus tar opp og refser i dette kapitlet. Dette er ikke den rette ånden, sier han her. Guds rike består ikke i denne utvortes innsatsen, men i rettferdighet og fred og glede i Den Hellige Ånd. Bare den som lever i disse sannhetene og tjener Kristus i den ånden, er en rett kristen.

er velbehagelig for Gud og holder prøve for mennesker. "Den som tjener Kristus i disse ting", han er "velbehagelig for Gud". For Gud har hele sitt velbehag i Sønnen. Og derfor også i dem som lever i ham, opphøyer og ærer ham. Vi finner det samme i Ef 1: 6. Der heter det at Gud "tok oss til nåde i Den Elskede". Og som motsetning til dette leser vi i Heb 11: 6 at "uten tro er det umulig å være til behag for Gud". Vi kan delta i den mest kristelige aktivitet, gjøre de beste gjerninger, men er likevel ikke velbehagelige for Gud hvis vi ikke gjør alt dette i denne troens ånd som ærer Sønnen i alt. Det mennesket derimot som lever og rører seg i troens rettferdighet, med den fred og glede som strømmer ut derfra, er alltid velbehagelig for Gud. Selv om gjerningene hans er aldri så skrøpelige. Ja, selv om han til og med av og til tar feil i hva som i seg selv er det mest riktige. Hele tiden eier han likevel Guds store velbehag, dette vakreste smykket: Sønnens rettferdighet. Da strømmer også tjenesten hans ut fra den rette kilden, fra troens glade og villige ånd. Å, måtte vi virkelig tro dette! For en salighet; å være "velbehagelig for Gud"! - at samme menneske som i bitter smerte bare kjenner på synd og uverdighet hos seg selv, i samme stund ikke bare eier tilgivelsen, men også får være velbehagelig for Gud!

og holder prøve for mennesker. Hva kan så dette bety? Ordet som er oversatt med "holder prøve" betyr egentlig akseptabel, godkjent, akseptert som ekte. Her ser det ut til at Paulus sikter til motsetningen av v. 16, at "det gode vi har blir spottet som noe ondt". Riktignok er ikke menneskene i sin alminnelighet i stand til å oppfatte og akseptere den sanne gudsfrykten for det den er. Men når en kristen går inn for å leve overensstemmende med sin tro på Kristus, da gir han ikke menneskene noe grunnlag for å spotte det gode vi har. Da er de nødt til, i alle fall i sitt hjerte, å erkjenne at han er

en ekte kristen. Og selv om de ikke har så mye til overs for den slags, må de likevel respektere ham, så langt et naturlig menneske kan ha noen som helst holdning til det hellige, det sanne og rette. Selv hedningen Pilatus innså Kristi uskyld, at det bare var hat og misunnelse som drev jødene til å anklage ham. Paulus har også tidligere slått fast at menneskene i sin alminnelighet har en holdning til hva som er rett. Han sier: "Legg vinn på det som er godt overfor alle mennesker" (kap. 12: 17).

Oppsummert ser vi at det kristne menneske som i troens og kjærlighetens ånd tjener Kristus, og derfor passer på å leve rett, og til sine medmenneskers tjeneste og nytte, han blir vanligvis "prøvet" og godkjent som ekte av menneskene. Som motsetning til en som drives av den selvopptatte ånden som forakter og fordømmer alt som ikke stemmer med hans egen oppfatning og meninger, og altså ikke styres av kjærlighet og ydmykhet, men av egenkjærlighet og hovmod (konf. 2Kor 10: 18). Paulus uttaler seg altså ut fra en slik sammenlikning og bakgrunn. Og da kan vi også forstå budskapet hans. Noe det han nå tilføyer også bidrar til.